

behandlingsbehov mødes af behandlingskapacitet.

Der er ingen indikation for, at patienter har lyst til at rejse for at få behandling, hvis den ydes i deres nærområde, så man kan sige, at i det omfang sygehusejerne implementerer det lovkompleks, vi i fællesskab har skabt – og det kvitterer jeg for – vil der faktisk ideelt set ikke være nogen fritvalgspatienter overhovedet, der vil ikke være én eneste patient, der søger over i privat behandling. Der er slet ikke noget problem, så lad os da være fælles om at være stærke i troen.

Men det rækker nok ikke helt. Der vil nok alligevel være en og anden, og derfor er denne problemstilling selvfølgelig relevant. Den handling, der skal foretages over for den problemstilling, er at indskærpe det gældende regelsæt over for landets amter, men jeg tror nu ikke, det ville være god pædagogik, hvis jeg snart sagt hver uge sendte skrivelser af sted til Dampfærgevej om, hvordan landets lovgivning er indrettet. Jeg har allerede sendt mere end én skrivelse, så derfor vil jeg foreløbig afholde mig fra at gøre det på det punkt. Jeg nærer nemlig fuld tillid til, at man også i Amtsrådsforeningen læser landets aviser, og når en navngiven kontorchef i Amtsrådsforeningen konkluderer, hvad de præcise politiske signaler er, tror jeg også, man har læst avisen dagen efter, hvor det står lige så klart, hvad det er for et politisk signal, der er sendt af sted fra min side.

I øvrigt er det sådan, at jeg oven på den lovgivning, vi nu har vedtaget, skal i gang med at forhandle bilaterale aftaler med det enkelte amt, og det vil selvfølgelig også være naturligt i dialogen med det enkelte amt at understrege den forpligtelse, der ligger som opfølgning på den lovgivning, der blev vedtaget sidste år.

Den fg. formand (Pia Gjellerup):

Jeg skal gøre opmærksom på, at medspørgere har kun to spørgsmål, så så vidt jeg kan bedømme det, er spørgsmålet afsluttet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1589

32) Til kirkeministeren af:

Jesper Langballe (DF):

»Er det sandt, at der eksisterer en særordning, der går ud på, at man – som mange menigheds-

rådsmedlemmer har opfattelsen af – som menighedsrådsmedlem kan få betalt et abonnement på Kristeligt Dagblad?»

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil gerne spørge kirkeministeren, om det er sandt, sådan som mange menighedsrådsmedlemmer ud over landet har en klar opfattelse af, at der eksisterer en særordning, der går ud på, at medlemmer af menighedsrådet kan få betalt et abonnement på Kristeligt Dagblad over kirkekassen.

Jeg spørger, fordi en sådan ordning jo i sig selv lyder ejendommelig, især måske når man tager i betragtning, hvordan netop Kristeligt Dagblad i den seneste tid aktivt har forsøgt at rive et vestjysk sogn op ved at skandalisere sognepræsten med dækningsløs sladder. Det er en form for journalistik, som vi heldigvis ikke har tradition for herhjemme, og det ville jo ikke virke særlig overbevisende, at et sådant blad skulle være et monopoliseret folkekirkeligt organ.

Men er det sandt, hvad myten siger?

Kl. 18.20

Kirkeministeren (Tove Fergo):

Nej, det er ikke sandt. Der gælder ikke en sådan ordning, at det kun er et enkelt dagblad, der kan tegnes abonnement på fra menighedsrådenes side.

Noget andet er, at hvis det er nødvendigt for menighedsrådsmedlemmernes arbejde som menighedsrådsmedlemmer, er det muligt for det enkelte menighedsråd at beslutte at tegne et eller flere abonnementer på dagblade, ugeblade eller tidsskrifter.

Jeg skal også tilføje, at det er provstiudvalgets opgave at sikre, at kirkens penge bliver brugt på fornuftig vis, og det vil sige, at provstiudvalget, fordi det har budgetkompetencen, skal påse, at det er en fornuftig investering, menighedsrådene gør.

Men som sagt: Der eksisterer ikke nogen særordninger for dagblade, som menighedsrådene kan abonnere på.

Jesper Langballe (DF):

Jeg takker ministeren for svaret. Jeg glæder mig over det, og jeg håber, at svaret vil blive hørt i menighedsrådene rundt omkring i landet. Tak.

Hermed sluttede spørgsmålet.